

Marcu

Numele lui Marcu este menționat pentru prima dată în Faptele apostolilor 12.12. Se pare că întâlnirile credincioșilor aveau loc în casa mamei sale Maria. Pasajul nostru ne spune că mulți s-au adunat acolo pentru a se ruga pentru apostolul Petru. Faptul că el a mers mai întâi acolo după eliberarea sa pare să indice, de asemenea, aceasta. Astfel, Marcu, al cărui nume real era „Ioan”, nu s-a aflat doar sub influența binecuvântată a unei mame credincioase, ci a ajuns devreme și sub sunetul Cuvântului lui Dumnezeu, pe care Îl auzea în întâlnirile credincioșilor și în timpul vizitelor fraților. Poate că putem presupune, de asemenea, că, la fel cum Pavel a avut ocazia să-i slujească lui Timotei, apostolul Petru i-a slujit acestui tânăr, deși presupunerea că Petru vorbește despre el la sfârșitul primei sale epistole este incertă. Faptul că numele său este menționat atât de explicit în Faptele apostolilor 12.12 indică fără îndoială că el nu numai că era proprietatea Domnului, dar se și dovedise ca atare. Ce bucurie trebuie să fi fost pentru mama sa când a putut percepe atât de clar lucrarea Duhului lui Dumnezeu în Ioan al ei! Să nu fi nutrit ea dorința în inima ei, la fel cum pioasa Ana l-a dedicat odată pe Samuel Domnului pentru slujirea Sa, ca și Ioan Marcu al ei să se pună complet la dispoziția Domnului?

Și iată că, în curând, ni se spune că Barnaba și Pavel „l-au avut pe Ioan ca *slujitor*” în prima lor călătorie misionară (Faptele apostolilor 13.5). Nu știm cum s-a întâmplat aceasta, dar Ioan a considerat că este un privilegiu să îi poată sluji pe acești stimați slujitori ai Domnului în călătoriile lor. De asemenea, nu avem niciun motiv să credem că el nu a avut intenții sincere și fidele. Dar așa cum se întâmplă uneori: intenția este bună, dar nu estimezi costurile și crezi că ai suficientă putere pentru a duce la bun sfârșit sarcina pe care ți-ai asumat-o. Între timp, însă, apar dificultăți și încercări de tot felul, la care nu te-ai așteptat. Forța presupusă cedează; nu mai ești la înălțimea probelor și are loc o prăbușire nefericită. Ioan Marcu a avut o experiență similară. El a plecat bucuros cu ei.

Dar când greutățile și exercițiile au devenit multe, el a făcut ca omul care pune mâna pe plug și apoi se uită înapoi. Și el s-a uitat înapoi și s-a întors acasă, spre dezamăgirea apostolilor și, cu siguranță, și a mamei sale și a tuturor credincioșilor care îl cunoșteau. În acest fel, el s-a lipsit de privilegiul de a lucra în via Domnului. Cine poate măsura amploarea unei astfel de pierderi? Într-adevăr, ce avertisment este exemplul său pentru toți cei care doresc să fie folosiți de Domnul într-un fel oarecare! Scriptura ne prezintă multe astfel de exemple grave, în care vrăjmașul a reușit să facă rău unui slujitor al Domnului și să-l facă incapabil de lucrarea lui Dumnezeu. Aici, mai mult decât oriunde altundeva, este important să ținem cont de cuvintele apostolului: „*Ia seama la tine însuși!*” [1 Timotei 4.16].

Când studiem istoria lui Barnaba, vedem că atunci când Pavel i-a cerut să meargă cu el să-i viziteze pe frații din diferite cetăți, Barnaba l-ar fi luat cu plăcere pe Ioan Marcu cu el. Se poate presupune că Pavel a văzut mai clar decât Barnaba în acest caz. Probabil că și-a dat seama că Marcu nu învățase încă ceea ce avea nevoie să învețe, iar aceasta l-a determinat să-și mențină hotărârea, chiar cu riscul de a-l pierde pe Barnaba ca însoțitor.

Ce har este că Domnul nu încetează să aibă grijă de fiecare dintre ai Săi, în ciuda tuturor infidelităților lor! Aceeași dragoste, care l-a mustrat pe Petru, nu l-a lăsat pe Marcu în voia sorții. Fie ca Numele Său să fie lăudat pentru aceasta!

Relatările ulterioare, deși puține, din Scriptură despre Marcu ne arată că Domnul a ajuns la scopul Său cu el și că Marcu a învățat sub instruirea Sa și astfel a devenit din nou o unealtă *utilă* în mâna Sa. Astfel, apostolul îl numește *colaboratorul* său în scrisoarea către Filimon (versetul 24), iar în epistola către Coloseni îl *recomandă* călduros și subliniază că este nepotul lui Barnaba. În a 2-a epistolă către Timotei, Pavel îl solicită să-l aducă pe Marcu cu el, pentru că îi este „*folositor pentru slujbă*” (2 Timotei 4.11). Toată tulburarea a fost îndepărtată, iar acum Marcu nu mai slujea în forțele proprii, ci în forțele Domnului. Cu siguranță că mai târziu i-a fost recunoscător apostolului credincios pentru comportamentul său hotărât, chiar dacă poate că nu a înțeles la momentul respectiv. Iar *acum* nici măcar nu s-a dat înapoi de la Roma și de la crudul ei împărat Nero. Astfel, harul l-a adus la corectat pe slujitorul cândva timid și nestatornic și l-a educat astfel încât să poată aduce servicii valoroase slujitorului credincios al Domnului în Roma și Domnului Însuși.

Da, și nu numai atât. Lui Marcu, care fusese acum complet corectat, i s-a încredințat și marea sarcină de a aduce în fața ochilor noștri pe adevăratul și desăvârșitul *Slujitor*, așa cum a făcut sub îndrumarea Duhului Sfânt în evanghelia care îi poartă numele. Ce efecte minunate, într-adevăr, ce triumf al harului! Așadar, să nu rămânem nici noi descurajați și deznădăjduiți de lipsurile și neajunsurile noastre, ci să-L lăsăm pe Domnul să ne instruiască conform gândurilor *Sale*, mărturisind și judecând cu seriozitate tot ceea ce este greșit! În școala Sa învățăm să ne încredem în El și să mergem înainte cu vigilență în puterea Sa, iar El ne poate folosi apoi pentru glorificarea Sa și ca o binecuvântare pentru alții până la venirea Sa.

Barnaba

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune prea multe despre Barnaba, dar puținul pe care îl avem este bogat în învățături plăcute și serioase. Îl întâlnim pentru prima dată pe Barnaba în Faptele apostolilor 4.36-37, în primăvara Bisericii. Aflăm aici că Barnaba (care tradus înseamnă: fiul mângâierii) este doar o poreclă (un epitet), care i-a fost dată de apostoli și că numele său real era Iosif. Nu ni se spune nimic despre convertirea sa. Poate că făcea parte dintre cei care urcaseră la Ierusalim pentru sărbătoarea Rusaliilor și a căror inimă a fost străpunsă de discursul lui Petru, astfel încât au întrebare cu penitență: „Ce să facem, fraților?” (Fapte 2:37) Primul pasaj menționat (cap. 4:36, 37) îl arată deja ca pe un om care își luase locul printre ceilalți în credințioșie și binecuvântare și devenise un colaborator al bucuriei lor prin comportamentul său, astfel încât apostolii i-au putut da frumosul nume de „fiu al mângâierii”.

Barnaba este numit mai târziu „un om bun”. Probabil putem deduce de aici că cei care erau abătuți și îndurerați erau adesea consolați și încurajați de el, ceea ce, la rândul său, înviora și inimile apostolilor. Cât de instructiv este acest fapt pentru toate timpurile! Nu toți avem daruri speciale, dar fiecare dintre noi este capabil să fie folosit pentru a-i consola pe alții. Aceasta nu necesită mari cunoștințe, ci doar o inimă care bate în dragoste recunoscătoare pentru Domnul și pentru cei dragi ai Săi. Oricine cultivă o relație intimă a inimii cu Domnul experimentează mângâierile *Sale* și poate apoi să-i mângâie pe alții, care sunt în suferință, prin mângâierea cu care el însuși a fost mângâiat (2 Corinteni 1.4). Ce binecuvântare în zilele noastre de încercări serioase și presiune grea sunt frații și surorile care își asumă sarcina de a-i înviora pe cei suferinzi, așa cum cu siguranță au experimentat deja unii dintre cititorii noștri. Cu câtă bucurie îi vedem venind și cu câtă recunoștință ne amintim de ei! Fie ca Domnul să sporească numărul lor în mijlocul nostru!

Barnaba era un *levit*. Nu știm dacă și cum și-a desfășurat slujirea înainte de convertirea sa, dar după convertirea sa a căutat cu credințioșie să-și îndeplinească locul de adevărat levit (slujitor).

Pentru a nu fi împiedicat de nimic și pentru a se pune la dispoziția Domnului cu tot ce era al său, el și-a vândut domeniul și a depus banii răscumpărați la picioarele apostolilor. Poate că era o moștenire prețuită în țara părinților, așa cum a fost odată cu Nabot. Dar când intri în legătură cu un Hristos glorificat, înveți să reevaluezi totul și să îl pui la locul lui. În lumina lucrurilor cerești, învățăm să reevaluăm lucrurile pământești. Mulți alți credincioși din acea vreme au făcut ca Barnaba; și-au vândut bunurile în favoarea celor nevoiași. Bucuria a ceea ce este sus i-a făcut atât de detașați de ceea ce este pe pământ încât „nici unul nu spunea că ceva din ceea ce avea era al lui” [Faptele apostolilor 4.32]. Chiar dacă această stare nu putea și nu trebuia să rămână, o astfel de atitudine era și este totuși extrem de plăcută Domnului și demnă de imitat.

Al doilea pasaj care vorbește despre Barnaba se găsește în Faptele apostolilor 9.26,27, unde vedem cum el însuși a devenit un fiu al mângâierii pentru Saul din Tars. Acesta a fost adus la pocăință pe drumul Damascului și, după o ședere de trei ani în Arabia, a venit la Ierusalim (Galateni 1.15-18) și a încercat să se alăture ucenicilor. Dar nu i s-a acordat încredere; nu s-a crezut că este un ucenic. Putem presupune că faptul acesta nu era un exercițiu de suflet mic pentru un om ca Saul. Dar Domnul era cu ochii pe el și l-a instruit pe Barnaba să aibă grijă de el în dragoste. El a mers cu el la apostoli și, prin mijlocirea lui, Saul a fost introdus în mijlocul ucenicilor. Mă întreb dacă, mai târziu, Pavel își mai amintea uneori de lucrare de dragoste a lui Barnaba și Îi mulțumea Domnului pentru aceasta.

În Faptele apostolilor 11.22, Barnaba este trimis de adunare pentru a cunoaște noua lucrare care se răspândise până în Antiohia. Fiind „*un om bun, plin de Duh Sfânt și de credință*”, el a fost o binecuvântare și un mare ajutor pentru noii convertiți. Încântat de lucrarea harului lui Dumnezeu, i-a îndemnat pe toți să „rămână cu Domnul, cu hotărâre de inimă”. El știa din propria sa experiență că aceasta era singura modalitate de a rămâne la adăpost de încercările viclene ale vrăjmașului. Și ceea ce era necesar atunci este cu siguranță necesar și astăzi.

Creșterea continuă a lucrării a trezit în acest om credincios, căruia Dumnezeu a putut să-i dea „un har tot mai mare”, sentimentul că nu era suficient pentru lucrare, așa că și-a amintit de Saul din Tars, l-a căutat în orașul său natal și l-a adus la Antiohia. El însuși, un om „*plin de Duh Sfânt*”, avea o gândire smerită despre sine. Doar glorificarea Domnului și bunăstarea sufletelor erau aproape de inima sa. Nu ar trebui să dorim și noi nu numai să nu *întristăm* pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu din noi, ci și să fim *plini* de Duhul? Consecințele binecuvântate ale acestui fapt s-ar vedea și astăzi.

La sfârșitul capitolului nostru, Barnaba și Saul sunt însărcinați să ducă darul dragostei tinerei adunări din Antiohia la frații din Iudeea. Fidelitatea și dăruirea celor doi bărbați câștigaseră și încrederea celor din Antiohia, iar ei înșiși considerau cu siguranță un privilegiu să li se permită să predea darul acesta bătrânilor din Ierusalim.

În capitolul 13, atunci când sunt enumerați profeții și învățătorii, Barnaba este plasat pe primul loc ca lider, ca să spunem așa. Cu siguranță, el nu a *căutat* acest loc, dar Duhul Sfânt și credincioșii i l-au dat.

Așa va fi întotdeauna. Dumnezeu răsplătește credincioșia, încredințând din ce în ce mai mult credinciosului însuși și trezind în ceilalți încrederea în El. Cât de recunoscători putem fi și noi Domnului pentru slujirea unor oameni devotați și altruști, chiar dacă trebuie să fim din nou atenți ca aceștia să nu-l eclipseze pe Domnul în inimile noastre.

În cele din urmă, ni se spune cum Duhul Sfânt i-a hotărât clar pe slujitorii Domnului și i-a chemat pe credincioși să-i pună deoparte pentru lucrarea la care îi chemase El. Un capitol nou, extrem de instructiv, în istoria lui Barnaba! Cât de diferit acționează oamenii în zilele noastre! Conform părerii proprii, ei pregătesc lucrători pentru lucrarea Domnului. Cât de rar se poate spune astăzi: „Ei deci, fiind *trimiși de Duhul Sfânt*, au plecat ...”! (Faptele apostolilor 13.4) Cât de mult gândirea și acțiunea umană suplinesc conducerea și lucrarea Duhului lui Dumnezeu! O, dacă măcar credincioșii ar citi cu mai multă atenție astfel de pasaje din Scriptură și ar acționa cu mai multă credință în conformitate cu principiile stabilite în ele!

În „hotărârea” Sa, Duhul Sfânt pune din nou pe primul loc numele lui Barnaba, deși Saul fusese chemat și echipat pentru o sarcină foarte deosebită (compară cu Faptele apostolilor 9.15). Abia mai târziu îl vedem pe Pavel apărând din ce în ce mai mult pe prim plan, conform chemării sale de „apostol al națiunilor”.

Istoria lui Barnaba de până acum trezește involuntar în inimile noastre dorința de a-l vedea tot așa de onorat de Domnul până la sfârșitul carierei sale. Cu regret, nu este așa. Vai!, vrăjmașul nu doarme niciodată și chiar și cei mai credincioși trebuie să fie treji și veghetori *în orice moment*.

Era o cale binecuvântată, cea pe care Barnaba avea privilegiul s-o parcurgă împreună cu Pavel. Multe suflete prețioase au fost câștigate pentru Domnul, iar credincioșii au primit instruire și încurajare. Domnul a recunoscut în mod minunat mărturia celor doi slujitori ai Săi și doar cu profundă tristețe ne întoarcem la ultimul pasaj din capitolul 15 din Faptele apostolilor, care ne spune ceva despre Barnaba. Ca urmare a unei dispute apărute în adunarea de acolo pe tema circumciziei, după întoarcerea apostolilor în Antiohia, frații au hotărât „ca Pavel și Barnaba și alți câțiva dintre ei să se suie la Ierusalim, la apostoli și la bătrâni, pentru această întrebare” (Faptele apostolilor 15.2). Cu această ocazie auzim încă o dată despre slujirea binecuvântată a lui Pavel și Barnaba, acești „oameni care și-au expus viețile pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos” [Faptele apostolilor 15.26]; dar sfârșitul capitolului vorbește deja despre o „neînțelegere” între acești slujitori de onoare ai Domnului. Și de atunci încolo, drumurile lor se despart. Scriptura nu ne mai spune nimic despre Barnaba, omul bun, plin de Duh Sfânt, chiar dacă Pavel îi mai menționează numele pe scurt de câteva ori (1 Corinteni 9.6; Galateni 2.1,9,13; Coloseni 4.10).

Ce motiv a existat pentru o astfel de neînțelegere? Barnaba a vrut să-l ia cu el pe nepotul său Ioan, numit Marcu, ceea ce Pavel a considerat nedrept, deoarece Marcu se retrăsese din slujire în acel moment (Faptele apostolilor 13.13) și se pare că până atunci nu și-a recunoscut și condamnat acțiunile ca fiind greșite. Chiar dacă această retragere nu a fost un păcat în sine, Pavel l-a considerat suficient de grav pentru a respinge continuarea tovărășiei lui Marcu. Aceasta are să ne spună și nouă multe despre cei care doresc să se ostenească în lucrare.

Este întristător să vedem cum relațiile de familie par să fi avut aici o influență atât de serioasă asupra lui Barnaba. De data aceasta nu s-a putut spune despre el, așa cum s-a spus cândva despre Levi: „Care a zis despre tatăl său și despre mama sa: «Nu i-am văzut!»; Și n-a recunoscut pe frații săi și n-a cunoscut pe fiii săi” (Deuteronomul 33.9). Atras de țara sa natală, Barnaba a călătorit în Cipru. Totul pare să indice că nu mai era la înălțimea la care l-am văzut înainte. Așa este omul! După ce a început în duh, este în pericol să termine în carne. De asemenea, să învățăm din povestea lui Barnaba să nu ne lăsăm influențați de legăturile naturale, în detrimentul nostru și al altora! Este de datoria noastră să stăm cu credință și hotărâre de partea *Domnului*. Numai în acest fel El poate fi cu noi și numai în acest fel vom putea să ne slujim rudele și, în același timp, să ușurăm sarcina fraților noștri, care nu este întotdeauna ușoară.

Mai mult, Domnul să ne dea ca perseverența noastră în slujirea Sa să fie o lucrare *desăvârșită*, astfel încât să nu ne fie rușine la venirea Sa!

Atunci când sufletul credincios se află într-o încercare, înclinația naturală a credinței sale este să se întoarcă la Dumnezeu ca la refugiul și speranța sa. Pentru sufletul care se încrede cu adevărat în El, nu există timp mai plăcut decât timpul încercării. J. N. D.

Titlul original: „*Markus*”; „*Barnabas*”
Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).